

О О В Ё О Т Ь .

Похвалѣніе наше ёсть, свидѣтельство свѣсти нашея ꙗже въ простотѣ и чистотѣ божіей, а не въ мудрости плоти; но благодатию божією жиѹмъ въ мѣрѣ, множае же ѹ васъ. (II. Корн. гл. 1. ст. 12.)

Боже сватый! насъ въ свѣтъ-атъ нищо не може да весели, ако ни не е душа-та чиста. И злато-то и сичко-то богатство макаръ кога было ще са претвори въ прахъ; найсмайна-та красота ще да потемнѣе и увѣхне. Само една-та спокойна совѣсть, кола-то не е замѣтена съ грѣхъ, улаждава ни животъ-атъ и примирава ны и съ самъ-тъ смърть.

Секій человекъ, отъ кола му драго вѣрѣ былъ, чуетъ въ себе нѣкакъвъ чудный, нѣкакъвъ сватый гласъ. Истина, да и самы-те дивлацы чуютъ тоа гласъ, макаръ и да незнаатъ нищо за откровеніе-то божіе. Тоа гласъ е сакога буденъ въ человекъ, и не може да са измами нити съ ласканіе, нити може да са устраши нити съ гнѣвъ нити пакъ съ запрашеніа. Никаква хитрость не може да го надмѣдри и надговори. Той непрестанно говори человекъ: человекѣ! прави оноа що е добро!

Залуду са горди подсмевачъ-атъ на благочестіе-то съ свож-тъ продързливость и лекомысленость, кола-то подтвърждава, чи сичко въ свѣтъ-атъ зависи отъ